

Човек свиква с всичко. Според мен нашето общество капитулира пред наркоманията и алкохолизма, примири се с тях и взе да се прави, че няма нищо страшно.

Има и още нещо, което е дори по-страшно от самата зависимост. Свързано е с негативните промени в живота на роднините на зависимите. Тези, които живеят с такива болни, са застрашени да загубят своята индивидуалност и да станат зависими от вътрешното състояние на алкохолика или наркомана. Това е СЪЗАВИСИМОСТ. Съществува мнение, че на всеки наркоман и алкохолик се падат трима-четирима съзависими. Излиза, че всички сме болни, или както казва Джон Бейнс, всички сме инвалиди...

Това ни убеждава нагледно, че живеем в болно общество, и изпълва самото понятие „болно общество“ с конкретно съдържание.

Да, но все пак е добре да се замислим дали то е болно, защото повечето

ни съграждани са зависими и съзависими от химически вещества, или пък нашите съграждани са станали зависими и съзависими от наркотиците и алкохола, тъй като живеят в болно общество. Това ми напомня за думите на моя учител: ако изследваме проблема за алкохолната и наркотичната зависимост, можем да разберем причините за световната катастрофа.

Сигурно обществото, чиито хилядолетни духовни основи са били разрушени, просто не може да бъде здраво? Затова ли днешната алкохолизация и наркоманизация в бившите социалистически страни е логично следствие от безбожието и едновременно е причина за болестта на обществото?

Несъмнено. За мен е безспорно, че причините за алкохолната и наркотичната зависимост на първо място са духовни. Но духовният модел на болестта откроява и други нейни аспекти: биологичен, психологически и социален.

Подчертавам болестта. За съжаление, битува мнението, че хората, които злоупотребяват с алкохол или наркотици, са просто порочни, недостойни членове на обществото, а може би и ненормални. Но дори като наричаме състоянието им болест, ние често не го възприемаме така доказателството са съществуващите закони, които потискат правата на тези хора. Или, да вземем пример от близкото минало насилствените методи на лечение, които с нищо не са допринесли, войнствените общества на трезвеници, готови за битка с тези, които пият...

Така или иначе, медицината приема алкохолната и наркотичната зависимост за болест, чието развитие не зависи от волята на човека - и за това съществуват немалко доказателства. Когато човек пие или взема наркотици, в организма стават промени на биологично ниво, които се проявяват в наследствеността. Установено е, например, че при децата на зависимите броят на болните от алкохолизъм и наркомания е четири пъти по-голям. Днес се изявява натрупаният наследствен потенциал на болестта, нацията деградира, а обществото продължава да твърди, че трябва да се създаде "култура на пиенето". Проблемът обаче

ЗАСПАМИ на ВЪРХА

(Притчи 23:34)

ИНТЕРВЮ с г-р Александър ШУЛМАН консултант в сферата на алкохолната и наркотичната зависимост

е, че „културата на пиенето“ при нас е развита невероятно, докато „културата на непиенето“ абсолютно липсва. По-голямата част от традиционните методи на лечение са насочени към това, човек да спре да взема веществата, от които е зависим. А как да живее без средства да се приспособи, ако душата му остава пуста?... Затова смятам програмата „Дванадесет стъпки“ за най-успешна при решаването на този проблем, резултатността на лечението е доказана по целия свят. Същността ѝ се състои в това, че човек признава не само пълното си безсилие пред алкохола или наркотиците, но и че без помощта на Бога няма да може да се откъсне от тях.

И той се учи да взаимодейства с Бога за своето освобождение, защото Господ, както е известно от Евангелието, също иска това. Христос идва да „пусне на свобода угнетените“ (Лука 4:18).

Александър Давидович, Вие не сте зависим вече пет, а аз шест години, не пушим. Но аз се възпри-

дравяващ алкохолик и наркоман.

Разбирам, но ако съм роден в Христос и съм станал ново създание, повече нямам нужда от допинг. Аз не искам и няма да експериментирам с метода: „може по малко“. Освободен съм от самата потребност да го правя, защото ме е страх. Страх ме е да наруша взаимоотношенията си с Бога, защото добре знам, че дори незначителна доза алкохол замъглява съзнанието. Ако съм откровен докрай, трябва да кажа, че ме е страх и от срич. Но, от друга страна, Вие няма да отрецете също, че Господ има силата да ме обнови и биологически?

Без съмнение. Има случаи на изцеление. Но съм запознат и с мнозина, които са се опитвали да решат подобни проблеми за сметка на Бога, подчертавам, не със Бога, а за сметка на Бога, и... е било безуспешно. Разчитали са на това, че Той ще направи всичко вместо тях. Но пътя трябва да извървим самите

общуване и взаимопомощ, е доста актуална, полезна и някаква степен незаменима, особено ако се използва в християнски групи. Защото на мен като християнин ми е трудно да приема, че Бог в нея е представен като безлика, макар и висша сила. Според мен това отдалечава хората от Христос, чийто име Исус, означава Спасител...

Аз лично смятам, че програмата „Дванадесет стъпки“ е благословена от Бога. Тя позволява дори на атеистите да се приближат към Него, защото, като посещават групата, не може да не видят, че съществува Сила, която превишава тяхната собствена. При това програмата не противоречи на християнското учение, което признават служителите на различни християнски деноминации. Навремето, когато разбрах, че съм безсилен да се справя с болестта си, започнах да търся път към Бога като висша Сила, която може да ми помогне. Сега осъзнавам, че съм се обръщал към Исус Христос. Повярвайте, не всеки алкохолик или наркоман е готов да възприеме християнството, понякога тези хора са много далеч от вярата. Затова казвам на хората, които идват в групата: „Ти дойде, направи първата крачка. Засега това е всичко, което се изисква от теб.“

Мисля, че на практика могат да бъдат прилагани различни методи. Важно е да се отиде при тези, които погиват, нали Христос „дойде да потърси и да спаси погиналото“ (Лука 19:10). Досега не ме оставя чувството на огорчение заради това, което наскоро видях по „Новините“. Наплашени от слуховете, че ще се вдига цената на водката, хората се нареждаха на забравени от давна опаски, запасяваха се, мъкнеха каси с бутилки, а известният депутат Шохин заяви пред телевизионната камера: „Пили сме, пием и ще продължаваме да пием!“ Водката както и преди управлява народа ни. Вярно, от друга страна пък прочетох съобщение в пресата, че в Украйна девет процента от населението са трезвенници. Сигурен съм - това са християни.

Ето още едно свидетелство, че вече започват да оздравяват „спящите на върха на мачта“, както поразително точно Библията нарича алкохолиците.

Слава на Бога!

на Мачта

емам като изцелен от Господ, а Вие - като оздравяващ...

Според медицинското определение болестта на химическата зависимост - алкохолизъмът и наркоманията - е неизлечима, макар това далеч да не означава, че човек е обречен да пие и да взема дрога, докато не загине. Можем да го сравним със захарен диабет или алергия. Ако болният няма контакт с алергена или не яде захар, той може да живее, но, забележете, от това не става по-здрав. „Алергенът“ на алкохолика е крайно опасен за него. Всичко започва така: след период на трезвеност болният се смята за здрав и решава: „Мога да пия по малко“. Опитва и политва отново в пропастта на пиянството... Затова се въвежда друго понятие: не „изцеление“, а „оздравяване“, като процес... И то е свързано с изследване на самия себе си и промяна на собствения живот, след като е спряло вземането на „алергена“ по програмата „Дванадесет стъпки“. Затова се възприемам като оз-

дравяващ. Без участието на човека нищо не става. Господ не ни отнема нашата свободна воля и след покаянието: да пием или да не пием, да си инжектираме дрога или не. Да, Бог показва на човека, че е способен да съществува без алкохол и наркотици, поддържа го по пътя към трезвеността, но той трябва да поиска да се освободи, трябва да полага усилия, да върви...

Безусловно, Господ не ни отнема свободната воля, но новият човек, роден чрез Светия Дух, не е способен да прави онова, което не е угодно на Бога... Но не мога да отричам и очевидното, на което съм бил свидетел неведнъж: сред обърналите се към Бога зависими нерядко стават сричове. Затова „Дванадесет стъпки“ като програма за духовен растеж, която отчита особеностите на болестта и обединява тези хора за толкова необходимото им доверително